

תת"ע 8033/01/18 - הלוי יעקב נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה באשדוד

תת"ע 8033-01-18 מדינת ישראל נ' הלוי יעקב
תיק חיצוני: 38211007950

מספר בקשה: 1

לפני
המבקש
נגד
המשיבה
החלטה

כבוד השופטת דורית בונדה
הלוי יעקב
מדינת ישראל

1. לפני בקשה לביטול פסק-הדין אשר ניתן כנגד המבקש ביום 20.02.18, בהעדר התייצבות לדיון ההקראה אליו זומן כדיון.
2. הבקשה הועברה לתגובת המשיבה ובחלוף המועד להגשת תגובתה ובהעדרה ובהתאם לרע"פ 9142/01 **סוראיה איטליא ואח' נ' מדינת ישראל** (2.10.13) החלטתי לדון בבקשה שלא בנוכחות הצדדים, זאת לאחר שעיינתי בבקשת המבקש בכתב.
3. על פי סעיף 240 (א) (2) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, מאחר והמבקש זומן כדיון לדיון ולא התייצב, ניתן לראותו כמי שהודה בכל העובדות אשר נטענו בכתב האישום ולשופטו בהעדרו, כשעיון בתיק מלמד, כי ההזמנה לדיון נמסרה למבקש לידיה במועד רישום הדו"ח, כשהמבקש סירב לחתום על קבלתה.
4. בהתאם לסעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, ניתן להורות על ביטול פסק-דין אשר ניתן בהעדר, באם קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבות הנאשם לדיון או באם אי ביטול פסק הדין יגרום עיוות דין לנאשם.
5. בר"ע 418/85 **פרץ רוקינשטיין נ' מדינת ישראל**, פ"ד לט(3) בעמ' 279 (מיום 14.8.85), כב' הנשיא מ' שמגר (כתוארו אז), קבע ביחס לאי התייצבות נאשמים לדיוני תעבורה: **"זכותו של הנאשם היא, כי יוזמן כדיון וכי תינתן לו האפשרות להיות נוכח במשפט, במועד שנקבע, אם יבחר בכך. כידוע, יש לא מעטים מבין הנאשמים בעבירות תנועה, אשר בוחרים מעיקרא שלא להתייצב בשל טעמים שונים, ואף זאת זכותם, אם הם מקיימים את התנאים שנקבעו בקשר לכך בחיקוקים הרלוואנטיים; מכאן גם התפתחה השיטה של ברירת המשפט, הנוהגת עתה ואשר בנויה כל-כולה על קיום הדיון שלא בנוכחות הנאשם, אלא אם זה האחרון בוחר בכך מפורשות. משקיבל הנאשם את ההודעה על מועד המשפט, ניתנה לו בכך ההזדמנות הנאותה שיהיה לו, כדברי הסניגור המלומד, יומו בבית המשפט.... מערכת המשפט חייבת לשאוף לכך, כי המשפטים יתנהלו כסדרם ובמועד שנקבע להם מעיקרא, וכי לא יתפתח או יתרחב הנוהג של דחיות מיותרות או של דיון כפול ללא צורך, שיש בהם כדי להעמיס על קופת הציבור בכלל ועל בתי**

המשפט בפרט עומס נוסף, שאין הם יכולים לעמוד בו ואשר גם אינו מוצדק לגוף העניין".

וראו גם ע"פ (מחוזי י-ם) 05/9407 קינג אללה נ' מדינת ישראל (9.8.05), מפי כב' השופט עוני חבש: **"בית המשפט העליון פסק לא אחת, כי לנוכח ריבויים של מקרי אי ההתייצבות, במיוחד בתיקי תעבורה, יש לקבוע כי ברגע שהנאשם הוזמן כדין, ניתנה לו האפשרות להיות נוכח במשפטו ולנסות להוכיח את חפותו. ומשלא התייצב, אין לו אלא להלין על עצמו, ודי בכך כדי שיהיה לו יומו בבית המשפט".**

6. בעניינו, על אף שהמבקש קיבל הזימון לידי, לא טרח להתייצב לדיון. בנסיבות אלה, יומו של המבקש ניתן לו ואין לו להלין אלא על עצמו.

7. נותר כעת לבחון, האם באי ביטול פסק-הדין חרף זימונו של המבקש כדין, ייגרם למבקש עיוות דין, אלא שבבקשת המבקש אין כל זכר לטענה בדבר עיוות דין אשר ייגרם לו אם לא יבוטל פסק-הדין.

8. זאת ועוד, המבקש לא תמך בקשתו בתצהיר וממילא לא שטח בבקשתו כל טענות הגנה למעט אמירה כללית כי "מוכחש כל האמור בכתב האישום".

9. אף אם אניח כי ישנן בידי המבקש טענות הגנה טובות או ראיות טובות לכך כי לא עבר את העבירה המיוחסת לו, הרי שהלכה היא כי היה על המבקש להתייצב לדיון ולטעון טענותיו ומשלא עשה כן, ניתן היה לראותו כמי שהודה בעובדות ולקיים המשפט בהיעדרו, וראו בעניין זה דברי כב' השופט המנוח אדמונד לוי ז"ל ברע"פ 5569/07 אברך בן טובים נ' מדינת ישראל (9.7.07), שם: **"אם היו בידי המבקש ראיות לכך שלא חטא בחלק מהעבירות שיוחסו לו, היתה מוטלת עליו החובה להתייצב בבית המשפט ולטעון את טענותיו, ומטעמים השמורים עמו בחר שלא לעשות זאת. העולה מכך הוא כי מכוח הוראתו של סעיף 240(א)(2) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, מותר היה לראות בו כמי שהודה בעובדות, ועל כן לא נפל פגם כלשהו בהרשעתו..."**

10. גם בחינת העונש אשר הוטל על המבקש מלמדת, כי נגזר עליו עונש מידתי ביחס לתקופה הפקיעה של רישיון הנהיגה ואף למטה מכך.

11. לפיכך ובמכלול הנסיבות מעלה, לא מצאתי כי נתקיימו התנאים או מי מהם לביטול פסק-הדין ובכלל זה לא מצאתי כי ייגרם למבקש, אשר זומן כדין, עיוות דין באי ביטול פסק-הדין.

12. לאור כך, אני מורה כי פסק-הדין אשר ניתן בהעדר המבקש ביום 20.2.18 יותר על כנו.

המזכירות תשלח החלטתי לצדדים.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, י"ט אב תשע"ח, 31 יולי 2018, בהעדר הצדדים. /